

ПРОЛОГ

Усе почалося з дитячого крику.

Сігна Ферроу у своїй багряній, мов кров, сукні була найчарівнішою двомісячною дитиною на вечірці, і її матір збиралася це довести.

— Лиш гляньте на неї, — співучо протягнула жінка, піднявши вертляве маля, аби всі ним помилувалися. — Хіба ж вона не найідеальніше створіння, яке ви коли-небудь бачили?

Ріма Ферроу сяяла, кружляючи в натовпі разом із дитиною. Блискучі прикраси вкривали її з ніг до голови, кожна з них — подарунок чоловіка-архітектора. Її шовкова сукня мала насичений кобальтовий відтінок, а кринолін був такий широкий, що ніхто з присутніх не міг похизуватися чимось кращим.

Ферроу були однією з найзаможніших тут родин; усі, хто прийшли на вечірку, хотіли пригубити хоч краплю їхнього багатства, саме тому наліпили на обличчя усмішки, знаючи, що цього жадає Ріма, і вуркотіли до маляти, яке вона тримала на руках із великою ніжністю.

— Вона прекрасна, — дивлячись на Ріму, а не на маля, мовила жінка, яка обмахувала віялом липку від поту шкіру, немовби протестуючи проти літньої спеки.

— Ідеальна, — сказала інша, навмисне не звертаючи уваги на кривий маленький носик Сігни та її зморшкувату шийку.

— Вона буде геть як мама, я впевнений — невдовзі пожиратиме серця залицяльників, які нічого не підозрюватимуть.

Ці слова належали чоловікові, що намагався ігнорувати неспокій, який викликали в нього очі Сігни: одне її око було мов зимова блакить, а друге — мов розплавлене золото. Її погляд був надто свідомий як для новонародженої.

Сігна й досі плакала й вертілася — їй було спекотно, і шкіра її вкрилася потом. Усі навколо вирішили, що тут нема нічого дивного — літо у Фйоре завжди скидалося на гарячу й вологу ковдру. У приміщенні й на вулиці тіла блищали від поту, що вкривав шкіру. Тому ніхто й не підозрював, що маля вже знало: до маєтку «Наперстянка» зайшов Смерть. Сігна відчувала його поруч із собою, мов муху, що підлетіла занадто близько. Її шкіра вкрилася сиротами, а тоненьке волосся на шийці стало сторч. Його присутність заспокоїла Сігну й заколисала прохолодою, яку він приніс із собою.

Але решта відчували неспокій, адже Смерть приходив лише тоді, коли його кликали. І того вечора цей поклик привів його до «Наперстянки», де до кожної краплі вина домішали отрути.

Спершу почався кашель. Його приступи лунали звідусюди, але гості затулялися гарненькими білими рукавичками й перепрошували, гадаючи, що просто з'їли щось не те. Перші ознаки з'явилися й у Ріми. Холодний піт вкрив її скроні, і вона передала маля служниці, яка стояла поблизу, а її дихання все пришвидшувалося.

— Перепрошую, — сказала вона, вхопившись рукою за горло, і її пальці ковзнули по заглибинах ключиць, де зібрався піт.

Ріма знову закашлялась, а коли забрала долоні від рота, її атласні рукавички вкрилися кривавими плямами кольору сукні Сігни.

Тоді перед нею виник Смерть, і немовля спостерігало за тим, як він поклав руку на Ріміне плече. Зробивши останній вдих, вона без духу повалилася на підлогу.

Смерть не зупинився після Ріми. Він промчав величним маєтком, збираючи бідні душі, які багровіли й задихалися від неконтрольованого кашлю. Він увірвався у вир танцюристів і музикантів та викрав їхні подихи одним крижаним доторком.

Хтось намагався пробратися до дверей, вирішивши, що щось не так із повітрям. У надії, що, коли опиниться в саду, його помилують. Утім одне за одним гості падали, мов зорі. Удача всміхнулася лише тим, хто ще не куштував вина, — їм удалося втекти.

Служниця ледь встигла занести Сігну до дитячої й упала сама. З її рота потекла рубінова кров, коли Смерть уповільнив серцебиття жінки й опустив тіло на підлогу.

Хоча Сігна й була немовлям, сморід смерті лишив її байдужою. Замість того, щоб непокоїтися від навколишньої паніки, маля звернуло увагу на те, чого ніхто не міг бачити, — синювате сяйво напівпрозорих привидів, що наповнили маєток, поки Смерть викидав їх із їхніх тіл. Деякі з них відходили мирно, беручи свого партнера за руку в очікуванні супроводу до потойбіччя. Інші намагалися продертися назад у свої тіла або втекти від женця, та він їх і не переслідував.

Посеред усього цього мовчки стояла мертва й осяйна Ріма. Насупившись, вона відсутнім поглядом спостерігала за тим, як Смерть переступив поріг дитячої. Він нечутно підійшов до маляти, і постать його складалася лишень із тіней, що постійно вирували. Але Смерті й не було потрібно, щоб його бачили: його треба було *відчувати*. Він був мов тягар на грудях або ж комірець, який надто туго застібнули. Мов падіння в крижані смертельні води.

Смерть був мов лід, і від нього перехоплювало дух.

Однак коли він потягнувся, щоб забрати Сігну, нагодовану отруєним материним молоком, маля позіхнуло й згорнулось у клубочок від доторку його тіней.

Смерть відсахнувся, а тіні його відступили. Він ще раз спробував заволодіти нею, але коли торкнувся, то не побачив спалахів життя, яке ця крихітна дитина встигла прожити. Натомість побачив те, що ще ніколи йому не відкривалося, — фрагменти її майбутнього.

Неймовірного, неможливого майбутнього.

Його доторк не міг убити дитину, довкола якої Смерть кружляв. І він був водночас збентежений і зачарований побаченим.

Хоча Ріма й хотіла лишитися — хотіла зачекати, поки її дитина приєднається до неї, — Смерть підійшов і простягнув їй руку. Сама від того здивувавшись, Ріма наблизилася до нього й прийняла її.

— Ще не настав її час, — мовив він, — але настав твій. Ходімо зі мною.

Він не міг лишитися на довше, бо мусив переправити на той бік надто багато душ. Проте він ще повернеться. Знайде цю дитину знову.

Тримаючи Смерть за руку, дух Ріми кинув останній погляд на доньку, яку вони лишили на самоті в будинку, де їй не складе компанії ніхто, окрім трупів. Дух Ріми молився, щоб хтось невдовзі знайшов Сігну і щоб цей хтось її захистив.

Ніч почалася із дитячого крику, і ним вона й закінчилася. Однак цього разу ніхто його вже не чув.

ОДИН

Кажуть, що потрібно лише п'ять ягід беладони, щоб убити людину.

Лише п'ять солодких ягідок, які можна з'їсти прямо з куща. Або ж потовкти й заварити в чаї, і якраз цьому способу й надала перевагу Сігна.

Піт стікав її темними бровами, поки вона схилялася над гарячою мідною чашкою, вдихаючи випари. Звісно, було б легше просто з'їсти ягоди, але вона досі досліджувала ефект беладони на свій організм, і останнє, чого хотіла б, — щоб тітка Магда знайшла її в саду непритомну та з яскраво-фіолетовим язиком.

Принаймні не знову.

Востаннє Сігна бачила женця кілька тижнів тому. Лише останній подих людини змушував його покидати схованку, і він ніколи не відходив із порожніми руками. У всякому разі так мало би бути. Але Сігна Ферроу була дівчиною, що не може померти.

Вперше на своїй пам'яті Сігна побачила женця, коли їй було п'ять років і вона впала зі сходів у бабусиному будинку. Її шия хруснула й зламалася, і, лежачи боком на холодній підлозі, Сігна спостерігала за Смертю. До неї прийшло нечітке усвідомлення того, що її тіло не мало бути спроможним витримувати такі речі, і вона гадала, чи він прийшов забрати її. Однак він нічого не сказав, спостерігаючи, як її кістки клацнули й повернулися у звичне